

Unt cum publicæ tum priuatæ causæ, Rex Clementissime, cur promiscuis Orbis Christiani de bellorum tuorum pacisque felicitate gratulacionibus meam quoq; jungere debeam. Publicas memo à me exiget, qui fundatorem te domi, foris spem esse ac fiduciam Securitatis Publicæ, adeoq; Venerandum ubivis Principem, cogitabit: privatas autem dicere & splendor Majestatis Tuæ maximus prohibet, & indulgentissimi animi tui clementia non requirit. Arripienti itaq; stilum mihi ut neq; Latini aliquid conari ipsa ratio suadebat; cum non regnum hoc tuum modo, instar Vrbis Æternæ coloniarum olim, linguam illam usu perpetuo sibi domesticam fecerit; verum etiam tot circa te Sacrorum Præfecti, tot equites splendidissimi ac ornamenta aulæ tuæ , illam Cæsaris Augusti non minus eloquentia exprimant ac literarum fulgore, atq; tu ipsum immortalitate pulcherrimorum factorum: ita Musis Germanicis, sicut alias consueveram, litare, res non necessaria ideo videbatur, quia né historica quidem fides merita tua satis expresserit, quam præferre Poëticæ solent ii , qui ab annalium conditoribus fidem, à Poëtis vero, quorum libertatem & Oratores haud raro involant, colores verborum & ingenii elegantiam poscunt. Quis enim, rebus secundis quantumlibet semper usus, ita gloriam suam unquam finiit ac tu cœpisti, arbitrator statim castrorum, dux ac miles, ætate tiro, virtute veteranus, quique adolescens admodum non Divi Patris solum expeditionibus gravissimis adfuisti; verum ab eodem etiam in Moscoviam cum exercitu missus, obstructis licet bruma geluque itineribus, inter sæva ventorum & rigorem cœli incolis duriorem, alaci animo & erecto hostem sævissimum debellasti, & fortitudine ac providentia expectationem parentis maximi votaque omnium superasti? Quantopere festinavit